

Arrest

nr. 76 149 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 december 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, van Armeense nationaliteit, komt België binnen op 15 juli 2009 en dient op 16 juli 2009 een asielaanvraag in.

Op 1 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 44 180 van 28 mei 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 december 2010 geeft de ambtenaar-geneesheer zijn advies.

Op 6 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 12 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) aan verzoeker.

Op 14 februari 2011 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat verzoeker hiertegen instelt, is gekend onder het rolnummer 63 574.

Op 12 april 2011 dient verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“(…)

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van M.A. uitgereikt op 29.04.2000 en geldig tot 29.04.2010. Uit § 2 van Art 9 volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en –datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem/haar toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen PP levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter § 2 en §3 – 2°)

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Verwerende partij heeft het verzoek van verzoeker afgewezen op basis van het feit dat het voorgelegde paspoort vervallen was en derhalve weliswaar de identiteit van verzoeker inhield maar niet het bewijs van zijn nationaliteit.

Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en in principe ook het bewijs vormen van de nationaliteit.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er elementen bestaan waardoor zou moeten getwijfeld worden aan de huidige nationaliteit opgenomen in het weliswaar naar geldigheidsduur verstreken paspoort.

Trouwens er dient geenszins getwijfeld te worden aan de nationaliteit nu verzoeker thans in het bezit is van een Armeens paspoort waarvan de geldigheidsduur nog niet vervallen is.

Het is dan ook duidelijk dat door een aanvraag overeenkomstig art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren omdat er geen naar termijn geldig paspoort werd voorgelegd, het bovenvermeld art. 9ter van de Vreemdelingenwet is geschonden.

Verzoeker verwijst terzake naar het Arrest nr. 70 240 dd. 21 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen. De verwerende partij meent dat door de gemachtigde geheel terecht werd geoordeeld dat verzoeker door enkel een vervallen paspoort voor te leggen zijn actuele nationaliteit niet heeft aangetoond en verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf zodoende onontvankelijk is. De verwerende partij wijst op artikel 9ter van de vreemdelingenwet en stelt dat onder de “*constitutieve elementen van de identiteit*” ook de actuele nationaliteit dient te worden verstaan. De verwerende partij wijst er in haar nota op dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel een paspoort heeft voorgelegd dat reeds was uitgereikt op 29 april 2000 en sinds 29 april 2010 vervallen is. Nochtans moet de aanvraag van verzoeker volgens de verwerende partij gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van zijn identiteit blijken op grond van artikel 9ter, § 2, 1° en artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. *In casu* bewijst het vervallen paspoort dat verzoeker bijbrengt niet de actualiteit van zijn nationaliteit dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet wat de nationaliteit betreft. Vermits in de aanvraag geen ander element wordt aangevoerd dat de actuele nationaliteit aantoont, is de aanvraag onontvankelijk.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt de verwerende partij in haar nota dat zij cassatieberoep heeft aangetekend tegen verscheidene vernietigingsarresten van de Raad waarbij geoordeeld werd dat een vervallen paspoort wel zou moeten volstaan. Er dient op gewezen te worden dat de nationaliteit in de loop der jaren kan veranderen en dat *in casu* in de bestreden beslissing duidelijk wordt verwezen naar het gegeven dat huidige verzoeker niet aantoont over de Armeense nationaliteit te beschikken. De verwerende partij wijst erop dat zij er niet automatisch kan van uitgaan dat verzoeker nog steeds de Armeense nationaliteit bezit wanneer hij dit niet aantoont. De verwerende partij wijst er tenslotte op dat uit de parlementaire werkzaamheden blijkt dat de wetgever voor ogen had dat de ambtenaar-geneesheer dient te weten welk het land van oorsprong is teneinde zijn onderzoek te kunnen voeren zodat er dient te worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

2.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omdat hij van oordeel is dat een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur is verstreken het bewijs blijft vormen van identiteit en in principe ook van de nationaliteit.

Artikel 9ter, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“(…) §1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.(...)"

Uit de lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de aanvrager van een verblijfs-machtiging om medische redenen bij zijn aanvraag zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan de voorwaarden opgesomd in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. Aan deze "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" dient voldaan te zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en niet later (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

In casu heeft verzoeker bij zijn aanvraag van 26 juli 2011 zijn Armeens paspoort gevoegd, dat tot en met 29 april 2010 geldig was. De verwerende partij verklaart deze aanvraag onontvankelijk, daar ze meent dat een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verstreken paspoort slechts sluitend bewijs van nationaliteit levert en identiteit tot de vervaldatum en verzoeker aldus zijn actuele nationaliteit niet aantoonst.

Het Grondwettelijk Hof stelt in zijn arrest nr. 193/2009 van 29 november 2009 het volgende:

"B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument."

Vervolgens dient er gewezen te worden op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk het volgende bepaald wordt:

“Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen.

Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart.” (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 145).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een oud paspoort in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend kan worden. Doch dient er in dit verband verwezen te worden naar artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat ook aangeeft dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure was.

Te dezen stelt zich de vraag of een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (cf. RvS 21 december 2010, nr. 209.878). *In casu* diende verzoeker een paspoort in met een sedert twee jaar verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat. Verzoeker verbleef gedurende deze twee jaren in België. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van verzoeker zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat verzoeker niet (meer) de Armeense nationaliteit zou bezitten. Door de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit van verzoeker op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij naar het arrest van 21 maart 2011 met nummer 58 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit verband dient erop gewezen te worden dat de feiten die aanleiding gaven tot dat arrest verschillend zijn van huidig geschil. Het arrest met nummer 58 204 had betrekking op een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij de verzoekende partij haar identiteit trachtte aan te tonen aan de hand van een paspoort met een verstreken geldigheidsduur van een staat die heden niet meer bestaat.

Verzoeker voert in zijn enig middel terecht de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET